Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 84 732 van 16 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: **x**

Gekozen woonplaats: **x**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1959.

De verzoekende partij vroeg op 18 augustus 2011 een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant aan neerdalende lijn in functie van haar moeder.

Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijding van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart 'van een familielid 'van een burger van de Unie, die op 18.08.2011 werd ingediend door:
Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): D. (...)
Nationaliteit: Syrische
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 30 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat de bloedverwanten in neergaande lijn (..) of die ten hunnen laste zijn, (...) als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd.
Betrokkene legt een verklaring op eer van haar moeder dd. 26.10.2011 voor om een tenlasteneming van betrokkene door de referentiepersoon in het verleden te staven. Verklaringen op eer kunnen echter niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.
Verder wordt door betrokkene een attest van het gemeentebestuur van El-Hasake dd. 12.10.2011 als bewijs van onvermogen voorgelegd. Dit attest is echter geen afdoende bewijs van onvermogen aangezien hieruit niet kan worden opgemaakt of betrokkene in land van herkomst al dan niet over roerende of onroerende goederen beschikt. De betrokkene heeft dus niet afdoende aangetoond onvermogend te zijn in het land van herkomst.
Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel luidt als volgt:

"'Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis"
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van '.s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.
In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.
De rechten op het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.
- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 http:Ilwww.raadvst-consetat.be (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samen-vatting), 128;
De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.
De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg-brengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar bejaarde en zieke moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.
- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 http:Ilwww.raadvst-consetat.be (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar moeder. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.
Mevr. S. (...) heeft al haar belangen in België en heeft ze verzorging nodig van haar dochter omdat ze bejaard en ziek is."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met betrekking tot het eerste middel:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM.
Verzoekster stelt dat inmenging in het gezinsleven enkel geoorloofd is voor zover het bij de wet voorzien is en voor zover dit nodig is voor de democratische samenleving. Ze meent dat het de bedoeling is van de verwerende partij om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Ze zou door de beslissing gescheiden worden van haar bejaarde en zieke moeder. Ze meent dat er alleszins bescherming gegeven dient te worden aan haar moeder.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.
Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011).
Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk verzocht werd om onder andere een attest onvermogen uit het land van herkomst voor te leggen alsook een bewijs van het ten laste zijn in het verleden van haar moeder. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster niet in staat was aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van haar moeder. Zij legde immers geen overschrijvingen voor of andere documenten waaruit de financiële afhankelijkheid zou blijken. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat verzoeksters moeder reeds lange tijd in België verblijft, daar zij reeds in 2001 een asielaanvraag heeft ingediend in België. (zie bijlage) Zowel verzoekster als haar moeder waren derhalve in staat om meer dan 10 jaar gescheiden van elkaar te leven. De gegevens uit het administratieve dossier doen derhalve het bestaan van een gezinsleven geenszins vermoeden. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.
Zelfs indien er wordt aangenomen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig verblijfsrecht geweigerd wordt of dat de bestaande situatie gewijzigd wordt, niet gesteld kan worden dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in haar privé- of gezinsleven.
Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat er op verwerende partij een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om haar een verblijfsrecht toe te staan. Zij toont immers niet aan dat zij enkel in België haar gezinsleven kan verderzetten en dat er belemmeringen zijn om haar relatie met haar moeder eiders uit te bouwen of verder te zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond."

2.1.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar moeder, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift slechts een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM en beperkt zich tot de loutere bewering dat *"de handhaving van de bestreden beslissing […] een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel [zou] teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar bejaarde en zieke moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven."* en "*Mevr. [S.] heeft al haar belangen in België en heeft […] verzorging nodig van haar dochter omdat ze bejaard en ziek is."* Uit het administratief dossier blijkt dat zij aan haar aanvraag van een verblijfskaart, als documenten waaruit het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan blijken, enkel een verklaring van haar moeder heeft toegevoegd waarin gesteld wordt dat zij haar dochter ten laste neemt. Met dergelijke beperkte gegevens en de niet door enig begin van bewijs ondersteunde bewering dat de moeder ziek is en verzorging behoeft wordt het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij evenmin elementen aan.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat "*Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar moeder. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. Mevr. S. (...) heeft al haar belangen in België en heeft ze verzorging nodig van haar dochter omdat ze bejaard en ziek is"* wijst de Raad er op dat de moeder van de verzoekende partij zelf geen partij in het geding is, zodat een schending van artikel 8 EVRM in hoofde van de moeder van de verzoekende partij niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel luidt als volgt:

"De aanvraag is kennelijk onredelijk geweigerd. De argumenten dat verzoekster niet afdoende zou aantonen dat ze ten laste zou zijn en dat zij niet afdoende zou kunnen aantonen dat ze onvermogend is zijn niet juist.
Verzoekster toont aan middels een officieel attest van haar gemeente in Syrië dat ze onvermogend is. Dit attest is authentiek en levert wel voldoende bewijs op van haar onvermogendheid.
De verklaring op eer van de moeder is eveneens niet te betwisten. Verzoekster is onvermogend en heeft zij alleen haar moeder die haar financieel kan onderhouden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met betrekking tot het tweede middel:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de motiveringsplicht.
Verzoekster stelt dat de beslissing verkeerdelijk stelt als zou zij niet afdoende hebben aangetoond dat ze ten laste zou zijn en dat ze niet afdoende zou kunnen aantonen dat ze onvermogend is. Ze stelt dat ze met een officieel attest van haar gemeente in Syrië heeft aangetoond dat ze onvermogend is. Ze vervolgt dat dit attest authentiek is en voldoende bewijs levert van haar onvermogendheid. De verklaring op eer van de moeder is volgens haar evenmin te betwisten.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd ais bloedverwant in neerdalende lijn.
Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat verzoekster niet aantoont in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder, in functie van wie zij haar aanvraag heeft ingediend. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet ten laste is omdat zij niet afdoende aangetoond heeft onvermogend te zijn in haar land van herkomst daar ze enkel een attest neerlegt van het gemeentebestuur in Syrië, doch dat hieruit nergens kan worden afgeleid of ze niet over onroerende of roerende goederen beschikt.
De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).
Uit de bijlage 19ter blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk verzocht werd om ten laatste op 17 november 2011 de nodige documenten neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel bewijs leverde van het feit dat ze ten laste zou zijn geweest in het verleden van haar moeder en dat inderdaad uit het attest van de gemeente niet kan worden afgeleid of verzoekster over geen enkele roerende/onroerende goederen zou beschikken in haar herkomstland.
Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu aile pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in aile redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.
Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij wenst op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te verkrijgen. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)
3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"

De aanvraag van de verzoekende partij wordt afgewezen nu zij niet voldoet aan de voorwaarden van bovenstaande bepaling. Meer bepaald heeft de bestreden beslissing als determinerend motief dat de verzoekende partij door het voorleggen van een verklaring op eer van haar moeder niet afdoende aantoont ten laste te zijn van haar moeder en door het voorleggen van een attest van het gemeentebestuur van El-Hasake niet afdoende aantoont onvermogend te zijn in haar land van herkomst.

In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich echter tot het louter ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze te weerleggen met argumenten en stavingsstukken. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts een verklaring op eer heeft neergelegd uitgaand van haar moeder, waarvan de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat dergelijk bewijsstuk niet volstaat omdat het niet op zijn waarachtigheid kan getoetst worden. Het attest van het gemeentebestuur van El-Hasake, dat zich samen met een vertaling naar het Nederlands in het administratief dossier bevindt, meldt: *"Wij,; ondergetekenden A.F.E.-M. (...), burgemeester van El-Hasake, verklaar dat: D.B.A. (...)(...) Ze is ingeschreven in het bevolkingsregister te Hasaka, in de woning nummer (...), Momenteel verblijft ze bij haar moeder in België. Ze heeft niemand die voor haar kan zorgen (verantwoordelijke) behalve haar moeder."* Terecht stelt de bestreden beslissing dat uit dit attest niet kan worden afgeleid of de verzoekende partij in haar land van herkomst al dan niet over roerende of onroerende goederen beschikt. Derhalve is de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op goede gronden kon besluiten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaan niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. BEELEN